



Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 14 oktober 2020
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B8E1
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

H. R. SRL, vennootschap naar Roemeens recht, met vennootschapszetel gevestigd in Roemenië, te [stad] (Roemenië), [adres]
appellante,

vertegenwoordigd door Mr.[...], advocaat te [adres]

tegen het vonnis van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Tongeren van 06 februari 2019, met rolnummer [...]

tegen

T. MAROC FZ SARL, vennootschap met zetel gevestigd in MAROKKO, [adres], ingeschreven onder het ondernemingsnummer [...]
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. [...] loco Mr.[...], advocaat te [adres]

I. De antecedenten en de vorderingen

1.

Dit arrest sluit aan bij het tussenarrest van 4 december 2019.
De feiten en voorgaanden werden in dit tussenarrest weergegeven.
Het Hof verwijst ernaar.

2.

Bij tussenarrest van 4 december 2019 werden de debatten heropend alvorens verder recht te doen, gelet op hetgeen overwogen werd in het motiverend gedeelte van dit arrest en werden nieuwe conclusietermijnen toegekend. De uitspraak over de kosten werd aangehouden.

Het Hof oordeelde dat partijen dienden standpunt in te nemen over de gevolgen van de vermelding van de zinsdelen, zinnen en alinea's in andere talen dan het Nederlands in de conclusies en in de inventaris door geïntimeerde neergelegd op 29 augustus 2019.

3.

Na tussenarrest heeft appellante, hierna ook H., geen conclusies neergelegd.

Voor tussenarrest verzocht appellante het Hof:

“Het hoger beroep van appellante ontvankelijk en gegrond te verklaren ;

Dienvolgens het vonnis a quo te vernietigen, en opnieuw rechtdoende,

1. In hoofdorde

De internationale rechtsmacht af te wijzen overeenkomstig artikel 6 §2 WIPR.

2. In ondergeschikte orde

De vordering ongegrond te verklaren.

3. De kosten

Geïntimeerde te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding, aan de zijde van appellante te begroten op een rechtsplegingsvergoeding t.b.v. het basisbedrag van 2.400 EUR in eerste aanleg en 2.400 EUR in hoger beroep, te vermeerderen met 20 EUR bijdrage aan het fonds rechtsbijstand, hetzij in totaal 4.820 EUR.

De gerechtskosten minstens ten laste te leggen van geïntimeerde t.b.v. het afgewezen bedrag in evenredigheid tot de totale vordering van geïntimeerde.”

4.

Na tussenarrest heeft geïntimeerde, hierna ook T., nieuwe conclusies neergelegd na heropening der debatten (en een aangepaste inventaris van haar overtuigingsstukken) waarin zij als volgt verzoekt dat het Hof:

“ Het tussenarrest van 4 december 2019 verder uitwerkt;

- Zegt voor recht dat de syntheseberoepsbesluiten en inventaris van geïntimeerde, neergelegd op 29 augustus 2019, niet nietig zijn;

- Kennisneemt van de aangepaste syntheseberoepsbesluiten en inventaris van geïntimeerde met toevoeging van een vrije vertaling van alle anderstalige passages en stukken;

- Het hoger beroep van appellante ontvankelijk maar ongegrond verklaart;

- Het eerste vonnis integraal bevestigt en appellante bijkomend veroordeelt tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding en de rolrechten voor de procedure in hoger beroep, zoals hieronder begroot;

- De initiële vordering van geïntimeerde ontvankelijk en gegrond verklaart;

- Appellante veroordeelt tot betaling aan geïntimeerde van:

De hoofdsom: 29.181,64 EUR

De forfaitaire vergoeding: 2.500,00 EUR

Te vermeerderen met de verwijlinteressen aan de conventionele interestvoet op de hoofdsom vrijwillig herleid naar de interestvoet conform artikel 5 van de wet van 2 augustus 2002 en dit achtereenvolgens in functie van de wijzigingen van deze interestvoet te

berekenen vanaf de vervaldatum van de facturen tot op datum van dagvaarding, en vanaf dan meer de gerechtelijke interesten aan (i) de conventionele interestvoet op de hoofdsom met dien verstande dat deze interestvoet herleid wordt tot op niveau van de interestvoet van de wet van 2 augustus 2002 zoals hoger bepaald, en (ii) aan de wettelijke interestvoet conform artikel 2, § 1 van de wet van 5 mei 1865 op de schadevergoeding, telkens tot op datum van algehele betaling;

- Appellante ten slotte veroordeelt tot de kosten van het geding met inbegrip van de rolrechten en de rechtsplegingsvergoeding zoals voorzien bij artikel 1022 Ger. W. en in hoofde van geïntimeerde begroot op:

Dagvaardingskost : 1.407,75 EUR

Rechtsplegingsvergoeding (eerste aanleg) : 2.400,00 EUR

Rolrechten hoger beroep: P.M.

Rechtsplegingsvergoeding (hoger beroep) : 2.400,00 EUR

- Het te vellen arrest uitvoerbaar bij voorraad verklaart overeenkomstig 1397 Ger. W., niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met verbod tot kantonnement overeenkomstig artikel 1406 Ger. W.”

II. Beoordeling

Over de problematiek van het gebruik van de taal in gerechtszaken

1.

Bij tussenarrest van 4 december 2019 besloot het Hof de debatten te heropenen om partijen toe te laten te concluderen over (1) de gevolgen van de vermelding van zinsdelen, zinnen en alinea's in andere talen dan het Nederlands in de conclusies en inventaris van geïntimeerde T.

Partijen dienden tevens standpunt in te nemen over (2) de gevolgen van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 19 september 2019 (nr. 120/219, B.S. 10 oktober 2019) voor de beoordeling van het gebruik van de talen in gerechtszaken in huidig geschil.

2.

Na tussenarrest legde enkel T. conclusies neer. Zij verzoekt het hof de op 29 augustus 2019 neergelegde conclusies niet nietig te verklaren en kennis te nemen van de aangepaste syntheseconclusies en inventaris met toevoeging van een vrije vertaling van alle anderstalige passages.

3.

In antwoord op de bij tussenarrest gestelde vragen meent T. dat (1) artikel 40 Taalwet Gerechtszaken na de wetswijziging op grond van artikel 5 van de wet van 25 mei 2018 tot vermindering en herverdeling van de werklast binnen de rechterlijke orde (totdat deze wet werd vernietigd) niet langer als wetgeving van openbare orde werd beschouwd en de gerechten dan ook niet langer ambtshalve de niet-naleving van de wet konden sanctioneren. T. stelt verder dat in lijn met deze nieuwe wetgeving de eerste rechter oordeelde dat de nietigheid van processtukken enkel nog op verzoek van een partij kon worden uitgesproken, en zulks enkel als haar belangen hierdoor geschaad werden, maar dat deze belangen niet werden geschaad. Daarnaast zouden proceshandelingen die een schending van de Taalwet Gerechtszaken opleveren ingevolge de wetswijziging voortaan ook kunnen worden rechtgezet.

T. meent dat bij gebrek aan bijzonder overgangsrecht de gewijzigde bepalingen in werking traden op 9 juni 2018 en acht ze van toepassing op alle proceshandelingen die na deze datum werden verricht zodat ze ook toepasselijk zijn op het huidige geschil.

Verder argumenteert T. dat H. bovendien geen hoger beroep aantekende tegen het niet weerhouden van de door haar opgeworpen exceptie m.b.t. de taalwetgeving en H. geen belangenschade bewijst en er in de beroepsprocedure geen enkele opmerking meer over formuleert.

T. stelt dat de versoepelde taalwetgeving op het ogenblik van neerlegging van de syntheseberoepsbesluiten en inventaris op 29 augustus 2019 nog van toepassing was zodat zij niet in aanmerking komt voor ambtshalve vernietiging.

4.

Op de vraag naar de gevolgen van het vernietigingsarrest van het Grondwettelijk Hof antwoordt T. dat (2) dit arrest tussenkwam op 19 september 2019, i.e. 22 dagen na neerlegging van de syntheseberoepsbesluiten en minder dan een maand voor de voorziene pleitdatum in hoger beroep en het arrest, volgens T. gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 21 september 2019, in een overgangsbepaling voorziet (zie blz. 40, randnummer B.29):

“Teneinde rechtsonzekerheid te vermijden en rekening te houden met het gerechtelijk contentieux dat te dezen uit een vernietiging kan voortvloeien, dienen de gevolgen van de vernietigde bepaling, met toepassing van artikel 8, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, te worden gehandhaafd ten aanzien van alle toepassingen die ervan zijn gemaakt vóór de bekendmaking van dit arrest in het Belgisch Staatsblad.”

T. meent dat de versoepelde taalwetgeving bijgevolg van toepassing blijft op het huidig geschil, i.e. op de syntheseberoepsbesluiten en inventaris neergelegd op 29 augustus 2019, nu de laatste toepassing die ervan werd gemaakt dateert van voor de vernietiging en de

publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad. Er anders over oordelen zou volgens T. in strijd zijn met het rechtszekerheidsbeginsel.

5.

Omdat de oude taalwetgeving opnieuw van toepassing is op de proceshandelingen volgens T. na 21 september 2019 verwijderde T. alle Engelstalige passages in haar besluiten en inventaris, en verving zij deze door nieuwe synthesebesluiten die voorzien in een vertaling naar het Nederlands (met verwijzing naar het Engelstalige stuk in het stukkenbundel en een vertaling van de stukken).

6.

Het Hof stelt vast dat H. geen verweer voert inzake de problematiek van de taalwetgeving. Gelet op de door T. aangevoerde argumentatie is het Hof van oordeel dat de syntheseberoepsbesluiten en inventaris van geïntimeerde, neergelegd op 29 augustus 2019, niet nietig zijn.

Nu de taalwetgeving in haar “oude” versie echter (temporeel) opnieuw van toepassing is volgens T. op de proceshandelingen na 21 september 2019 (naar het Hof kan vaststellen is het arrest nr. 120/219 echter gepubliceerd in het B.S. van 10 oktober 2019) heeft T. terecht aangepaste syntheseberoepsbesluiten en inventaris met toevoeging van een vrije vertaling van alle anderstalige passages en stukken neergelegd op 20 januari 2020.

Deze aangepaste syntheseberoepsbesluiten en inventaris voldoen aan de taalwet in haar oude versie zodat de exceptie gestoeld op artikel 40 van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken thans zonder voorwerp is.

Over de exceptie van gebrek aan rechtsmacht

7.

H. wierp in eerste aanleg bij wijze van exceptie op dat de Belgische rechtbanken geen internationale rechtsmacht hebben om te oordelen over het geschil.

De eerste rechter verklaarde deze exceptie onontvankelijk omdat H. niet meedeelde welke rechter volgens haar bevoegd is.

8.

In hoger beroep herneemt H. de exceptie van gebrek aan rechtsmacht.

H. concludeert dat “partijen de Marokkaanse resp. de Roemeense nationaliteit hebben, zij ook in Marokko resp. in Roemenië gevestigd zijn en er geen enkel verdrag of enige andere internationale rechtsbron bestaat die in beide staten van toepassing is, noch een verdrag of enige andere internationale rechtsbron die dan ook nog eens in België van toepassing zou zijn, op grond waarvan de internationale bevoegdheid of de geldigheid van een internationaal forumbeding kan worden nagegaan”.

H. besluit dat de Belgische rechtbanken in dergelijk geval hun internationale bevoegdheid dienen na te gaan aan de hand van het WIPR, in het bijzonder verwijst zij naar art. 6 § 2 WIPR.

Overeenkomstig artikel 6 §2 WIPR kan de Belgische rechter die krachtens een forumkeuzebeding bevoegd wordt gemaakt zijn bevoegdheid weigeren wanneer uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat het geschil geen enkele “betekenisvolle band” met België heeft.

H. is van oordeel dat de eerste rechter ten onrechte heeft nagelaten te doen wat zij krachtens artikel 6 §2 WIPR had moeten doen, nl. onderzoeken of er een gebrek aan betekenisvolle band met België voorligt. H. merkt op dat geen van de partijen gevestigd is in België, de overeenkomst niet gesloten is in België en er niets geproduceerd werd in België en er geen enkele dienst in België werd verricht of in ontvangst genomen. Ook werd volgens H. geen enkele betaling vanuit of naar België gedaan, of via België is verlopen. De overeenkomst bevat volgens H. dus geen enkele band met België, zodat de eerste rechter zich zonder rechtsmacht had dienen te verklaren.

Dat partijen een internationaal forumbeding sloten, zou hier volgens H. ook geen afbreuk aan doen. Het is pas nadat er een geldig forumkeuzebeding werd gesloten dat de Belgische rechter volgens H. zijn rechtsmacht overeenkomstig artikel 6 § 2 WIPR kan afwijzen.

9.

T. is van oordeel dat de Brussel Ibis-Verordening (Verordening nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, Pb. L. 351, 20 december 2012) het wettelijk kader vormt om de internationale rechtsmacht te beoordelen. T. verwijst in het bijzonder naar art. 25 van deze Verordening.

Artikel 25 Brussel Ibis-Verordening bepaalt volgens T. immers dat partijen ongeacht hun woonplaats een gerecht van een EU-lidstaat kunnen aanwijzen als internationaal bevoegd, zonder dat partijen enige band hoeven te hebben met het aangeduide forum.

Met uitsluiting van alle andere rechtbanken zal het aangeduide forum volgens T. ook exclusief bevoegd zijn.

T. wijst erop dat elke getekende opdrachtbevestiging uitdrukkelijk de keuze voor de ondernemingsrechtbank te Tongeren vermeldt.

Deze rechtbank is volgens T. dan ook internationaal bevoegd.

10.

De rechter moet zelf zijn internationale bevoegdheid onderzoeken.

Pas na de aanvaarding ervan kan de rechter (in eerste aanleg), in geval van twijfel omtrent zijn interne bevoegdheid, de zaak met toepassing van art. 639 of 640 Ger.W. naar de arrondissementsrechtbank verwijzen. De arrondissementsrechtbank is immers niet bevoegd inzake de rechtsmacht van de hoven en de rechtbanken, zoals blijkt uit artikel 639 al. 5 Ger. W.

De partij die de exceptie van gebrek aan rechtsmacht opwerpt dient geenszins mee te delen welke rechtbank wel internationaal bevoegd is. Onterecht verklaarde de eerste rechter de exceptie om die reden onontvankelijk.

Het hof besluit dat de exceptie van gebrek aan rechtsmacht, ook in hoger beroep, ontvankelijk is.

11.

Het hof stelt vast dat partijen een dienstenovereenkomst aangingen waarin uitdrukkelijk een forumbeding en een rechtskeuze is opgenomen.

Elke opdrachtbevestiging vermeldt (vrij vertaald) als volgt:

“Bevoegde Rechtbank & Toepasselijk Recht

Deze dienstenovereenkomst “aannemingsovereenkomst” wordt gesloten tussen een Marokkaans bedrijf met geregistreerde kantoren in Marokko (T.) en een bedrijf met geregistreerde kantoren buiten Marokko (de Klant). In het licht van deze internationale context, en om de neutraliteit van de rechtbanken te vrijwaren in geval van een dispuut, komen de partijen expliciet overeen om elk dispuut met betrekking tot deze opdracht of enige vorige opdracht voor een neutrale locatie zullen brengen. Daarom komen de partijen

expliciet overeen dat elk dispuut exclusief voor de Ondernemingsrechtbank van Tongeren, België, zal worden gebracht, met uitsluiting van alle andere locaties.

Deze Rechtbank wordt gekozen omwille van haar expertise met betrekking tot Kwaliteitscontrole. De Belgische wetten zullen van toepassing zijn op deze overeenkomst en alle vorige overeenkomsten die Partijen hebben gesloten.”

H. is gevestigd in een EU-lidstaat (Roemenië) en als internationaal bevoegde rechtbank werd een gerecht van een EU-lidstaat (België) aangeduid door partijen. De Brussel Ibis-Verordening ((Verordening nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, Pb. L. 351, 20 december 2012) is dan ook van toepassing op deze dienstenovereenkomst.

12.

Onterecht houdt H. voor dat de Brussel Ibis-Verordening niet van toepassing zou zijn.

De Brussel Ibis Verordening heeft als Europese rechtsbron voorrang op Belgisch intern recht, m.n. het WIPR en de bevoegdheidsregels uit het Ger.W.

H. concludeert uitsluitend over de toepassing van het WIPR. Vermits het Europees recht voorrang heeft op het nationaal recht, zal artikel 6 WIPR slechts toepassing vinden wanneer het bevoegdheidsbeding aan de toepassing van de communautaire voorschriften van artikel 25 Brussel Ibis-Verordening ontsnapt.

Onder de Brussel Ibis-Verordening wordt de woonplaats van de partijen irrelevant en zal dit enkel nog relevant zijn wanneer het forumkeuzebeding opgenomen is in een overeenkomst die buiten het materieel toepassingsgebied van de Brussel Ibis-Verordening valt of de overeenkomst krachtens het recht van de aangewezen lidstaat nietig is wat haar materiële geldigheid betreft (art. 25 Brussel Ibis-Verordening). (zie T. Maes en M. Mellah, ‘artikel 6 WIPR’ in I. COUWENBERG, A. HANSEBOUT en L. VANFRAECHEM (eds.), Duiding Internationaal Privaatrecht, Brussel, Larcier, 2014, p. 631-634).

Artikel 25 van de Brussel Ibis-Verordening vereist geen (nauwe) band tussen de overeenkomst en het aangeduide forum. (zie H. Storme “Europees internationaal bevoegdheidsrecht” in Beginselen Belgisch privaatrecht, deel XVII Internationaal Privaatrecht, Antwerpen, 2009, nr. 55, p. 121 met verwijzing in voetnoot 165 naar het arrest van het H.v.J. 16 maart 1999, C-159/97, Jur. H.v.J., 1999, I, 1597).

Het aangeduide forum kan bijgevolg volstrekt vreemd zijn aan partijen en partijen zijn inderdaad vrij een rechter van een neutrale EU-lidstaat te kiezen.

13.

Louter volledigheidshalve merkt het Hof op dat, zelfs voor zover het WIPR wel van toepassing zou zijn, artikel 6 §2 WIPR de uitzondering op de regel ex artikel 6 §1 WIPR uitmaakt, aangezien het een zware hypotheek legt op de wilsautonomie van de partijen.

Om die reden dient de bepaling dan ook restrictief geïnterpreteerd te worden.

De Memorie van Toelichting van het WIPR geeft aan dat de bepaling slechts in uitzonderlijke gevallen gebruikt mag worden en er reeds een voldoende ruime band met België bestaat wanneer (i) de verblijfplaats van één van de partijen zich in België bevindt of (ii) de Belgische rechtbank het Belgisch recht op een geschil zou toepassen.

In casu verwijst het forumkeuzebeding tevens naar de toepasselijkheid van het Belgisch recht. Gelet op de toepasselijkheid van het Belgisch recht is er minstens een voldoende betekenisvolle band met België.

14.

Bij betwisting van de internationale bevoegdheid dient de rechter te onderzoeken of het forumbeding voldoet aan de in art. 25 Brussel Ibis-Verordening vastgestelde criteria.

Dit artikel bepaalt dat de overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegd gerecht wordt gesloten:

- a) hetzij bij een schriftelijke overeenkomst of bij een schriftelijk bevestigde mondelinge overeenkomst;
- b) hetzij in een vorm die wordt toegelaten door de handelwijzen die tussen de partijen gebruikelijk zijn geworden;
- c) hetzij, in de internationale handel, in een vorm die overeenstemt met een gewoonte waarvan de partijen op de hoogte zijn of hadden behoren te zijn en die in de internationale handel algemeen bekend is en door partijen bij dergelijke overeenkomsten in de betrokken handelsbranche doorgaans in acht wordt genomen.

De opdrachtbevestigingen bevatten onder het bevoegdheidsbeding de handtekening van H. De aanvaarding van dit beding wordt in conclusies ook uitdrukkelijk erkend door H.

Dit forumbeding voldoet aan de geldigheidsvereisten van art. 25 Brussel Ibis-Verordening en is bijgevolg geldig en bindend.

Dit impliceert dat de Belgische rechtbanken, in het bijzonder de ondernemingsrechtbank te Tongeren in eerste aanleg en dit Hof thans als appelrechter wel degelijk internationale rechtsmacht hebben om van het geschil kennis te nemen.

Het hoger beroep van H. gericht op het gebrek aan rechtsmacht is ongegrond.

Over het toepasselijk recht.

15.

T. beroept zich op het rechtskeuzebeding vervat in de hoger reeds geciteerde opdrachtbevestigingen, waardoor het Belgisch recht tevens van toepassing werd verklaard.

HUF betwist de toepasselijkheid van het Belgisch recht niet (zie P.V. van terechtzitting).

Het Hof past het Belgisch recht toe.

Over de grond van de vordering

16.

De vordering van geïntimeerde heeft betrekking op zes openstaande facturen, waarvan zij betaling vordert als volgt:

factuur FZ170699 van 31 augustus 2017: € 6.112,50
factuur FZ170732 van 16 september 2017: € 5.168,75
factuur FZ170742 van 30 september 2017: € 7.326,50
factuur FZ170747 van 30 september 2017: € 1.404,63
factuur FZ170759 van 30 september 2017: € 1.840,63
factuur FZ170796 van 31 oktober 2017: € 7.315,63
meer schadebeding en meer conventionele interesten.

Appellante houdt voor deze facturen tijdig en gemotiveerd geprotesteerd te hebben zodat ze volgens haar niet verschuldigd zijn.

17.

Het Hof stelt vast dat geïntimeerde een uiterst beperkt aantal stukken voorlegt, (in het bijzonder slechts 2 stukken) teneinde haar standpunt te schragen dat de betwiste facturen geprotesteerd werden.

Het eerste stuk dat appellante voorlegt betreft een zogenaamde kwaliteitsklacht van Renault tegen appellante zelf.

Deze klacht werd gecreëerd door Renault op 20 juli 2017 en werd op 17 januari 2018 gesloten waarbij Renault besloot: “aansprakelijkheid van de leverancier niet bewezen”.

Terecht stelt geïntimeerde dat deze klacht geen enkele verwijzing naar de werkzaamheden van geïntimeerde bevat. Uit het stuk blijkt bovendien dat Renault zelfs de aansprakelijkheid van appellante niet weerhouden heeft, laat staan dat geïntimeerde hier een enige verantwoordelijkheid voor zou dragen.

Het is volstrekt onduidelijk hoe deze klacht kan dienen als basis om de facturen van geïntimeerde af te wijzen.

Voorts verwijst appellante naar haar stuk 2, zijnde mails met zogenaamde opmerkingen over de facturen, deze mails daterend van 21 augustus 2017 en 28 september 2017.

Deze uiterst summiere mails dateren van vóór de facturatedatum van de thans ingevorderde facturen.

Deze mails zijn niet alleen nietszeggend en volstrekt onduidelijk, ze dateren van vóór de facturatedatum en kunnen niet als een tijdig en rechtsgeldig protest aangaande de facturen van 31 augustus 2017, 16 september 2017, 30 september 2017 en 31 oktober 2017 gelden.

Voor het overige legt appellante geen dienstige stukken voor.

18.

Appellante verwijst wel naar haar protestschrijven van 3 oktober 2017, dat niet door haarzelf maar wél door geïntimeerde onder stuk 1.1. wordt voorgelegd.

In dit protestschrijven beklaagt appellante zich over: 1) de sorteerinstructies die niet zouden gerespecteerd zijn, 2) de sorteertijden die niet nageleefd zouden zijn, 3) de sorteertarieven die niet in overeenstemming zouden zijn met de overeengekomen prijs en 4) de teveel aangerekende sorteerkosten.

Dit protestschrijven van appellante werd integraal en zeer gemotiveerd weerlegd door geïntimeerde bij schrijven van 20 oktober 2017. Geïntimeerde weerlegde in het bijzonder dat 1) de sorteerinstructies niet door haar werden gerespecteerd, 2) de sorteertijden niet

correct zouden zijn, 3) de sorteertarieven overdreven zouden zijn en 4) er teveel sorteerkosten werden aangerekend.

Met de eerste rechter stelt het Hof vast dat appellante niet reageerde op de gemotiveerde weerlegging van het protest door geïntimeerde.

Krachtens artikel 25, eerste lid, Wetboek van Koophandel (thans art. 1348 bis B.W.) kan het bewijs van handelsverbintenissen worden geleverd door alle bewijsmiddelen, vermoedens inbegrepen. Krachtens deze wetsbepaling kan de rechter inzake handelsverrichtingen uit het gebrek aan protest van een brief ten aanzien van een handelaar het feitelijk vermoeden putten en het bewijs erin vinden dat de handelaar de inhoud van die brief aanvaardt. De rechter beoordeelt zulks naargelang van de feitelijke omstandigheden van het geval (Cass. 5 oktober 2018, www.cass.be)

Met de eerste rechter is het Hof van oordeel dat in handelszaken, thans ondernemingszaken, omwille van een vlot en efficiënt handelsverkeer, algemeen wordt aangenomen dat op een handelaar, thans ondernemer, de verplichting rust om op brieven te reageren wanneer niet wordt ingestemd met de inhoud ervan, zeker wanneer in die brieven aanspraken worden geformuleerd. Het niet reageren bij ontvangst van een brief geldt dan als een vermoeden van aanvaarding.

Bij gebreke aan reactie van appellante op de gemotiveerde weerlegging van 20 oktober 2017, dient appellante vermoed te worden te hebben ingestemd met de inhoud van dit schrijven.

De facturen van 31 augustus 2017, 16 september 2017, 30 september 2017 en 31 oktober 2017 werden derhalve niet tijdig en gemotiveerd geprotesteerd door appellante en zijn verschuldigd.

19.

Geïntimeerde bewijst overigens bijkomend de gegrondheid van haar facturatie door het voorleggen van vijf ondertekende opdrachtbevestigingen onder haar stukken 2.1 tot en met 2.5.

Voorts brengt geïntimeerde voor de 6 litigieuze facturen interventierapporten voor (zie haar stukken 3.20 tot en met 3.25) waarbij in detail de gepresteerde werkzaamheden worden weergegeven. Met de eerste rechter stelt het Hof vast dat appellante niet aantoonde dat ze op de opdrachtbevestigingen en interventierapporten ten gepaste tijde opmerkingen gemaakt heeft, laat staan gegronde protesten heeft geuit.

Tenslotte merkt de eerste rechter terecht op dat de facturen van geïntimeerde in het verleden zonder enig voorbehoud werden betaald, waarbij geen opmerkingen werden gemaakt over de gehanteerde prijs per uur en evenmin over het tempo van de uitgevoerde controle. De vage thans hierover door appellante geuite opmerkingen komen het Hof volstrekt niet gefundeerd voor.

Besluit: de vordering van geïntimeerde is gegrond. Het hoger beroep van appellante faalt en het vonnis a quo wordt bevestigd.

Over de gerechtskosten en de uitvoerbaarheid

20.

Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep is geïntimeerde de in het gelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017 Ger. W.

Het oordeel van de eerste rechter over de gerechtskosten wordt bevestigd.

Appellante wordt tevens verwezen in de gerechtskosten in hoger beroep. Geïntimeerde maakt in hoger beroep terecht aanspraak op een basisbedrag rechtsplegingsvergoeding van € 2.400.

21.

Geïntimeerde vordert de uitvoerbaarheid bij voorraad van de beslissing van het Hof.

Een arrest is echter steeds uitvoerbaar bij voorraad (op grond van artikel 1118 Ger.W. heeft een voorziening in cassatie in burgerlijke zaken enkel schorsende kracht in de uitzonderlijke gevallen bij wet voorzien). Het is dan ook overbodig om de tenuitvoerlegging van dit tegensprekelijk arrest te bevelen, zoals geïntimeerde vordert.

III. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het Hof verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het vonnis a quo.

Het Hof bevestigt tevens het oordeel van de eerste rechter inzake de gerechtskosten en rechtdoende op de gerechtskosten in hoger beroep, verwijst het Hof appellante bijkomend in de gerechtskosten in hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerde begroot op een rechtsplegingsvergoeding van € 2.400.

Het hof veroordeelt appellante tot de betaling van het rolrecht van € 400 nog te betalen aan de FOD Financiën, op eenvoudige uitnodiging daartoe.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **14 oktober 2020** door
Kamervoorzitter
Griffier